

Oman - en oase af specielt tilpassede gekkoer

Fig. 1. *Hemidactylus lemurinus* – Foto: Vojtěch Vítá

Tekst: Nicholas Palm

Hvem er jeg kort og hvorfor Oman:

Jeg startede min hobby for ca. 25 år siden, da mine forældre købte et lille akvarium samt en undulat til mig. Dette var starten på det hele og da jeg ramte mine teenage-år tog det ikke lang tid før jeg fyldte vores kælder med 30 akvarier med specialfisk. Krypdyrene kom lidt senere og købte min første art da jeg var 20 år. Herfra udviklede det sig til mere og mere

til hvor jeg nu står i dag, 9 år efter. Min primære interesse er gekkoerne og det er også dem som denne artikel vil handle om. Hvorfor lige gekkoer kan jeg ikke svare på. Jeg kunne sige at jeg kan lide deres diversitet og super evne til at tilpasse sig, men dette gør sig også gældende for en lang række andre familier. Jeg holder også leguaner, agamer, skinker og stålorme, så min interesse er meget bred. Gekkoerne har bare altid sagt mig et eller

andet mere end de andre.

Men hvorfor så lige Oman af alle steder. En af mine tyske venner rejser rigtig meget til dette land og begyndte at fortælle mig om det. Som tiden lidt gik og jeg fik læst mere og mere, blev jeg fangt af det land. Ydermere kan han hjælpe med at skaffe dyr derfra, da han har mange kontakter i landet. Dette førte til min første Oman-art og til at jeg nu holder 7 arter derfra med planer om man-

Fig. 2. Oman – Google Earth

ge flere. Det fede ved disse dyr er at de har tilpasset sig et så fjendtligt miljø.

Alle dyrene er nødt til at tænke over hver dag, hvordan de får vand og mad, men vigtigst, hvor skal de lægge deres æg, når solen bager ned hele dagen og sandet bliver over 50°C.

Alt dette fik mig til at ville arbejde med dyr derfra og specielt gekkoerne!

Hvad og hvor er Oman:

Oman er et land beliggende i det østlige hjørne af den Arabiske Halvø. Oman grænser op til UAE i nordvest, Saudi-Arabien i vest og Yemen i sydvest og har en lang kyst mod det Arabiske Hav i øst og Omanbugten i nordøst. Udfra Omans kyst ligger bla Ma-

sirah øen, hvorpå den endemiske *Hemidactylus masirahensis* lever, men mere om den senere.

Omans indre del består for den største del af ørken og er domineret af sten, sand og klipper. Ude langs den 2000 km lange kyststrækning venter smukke naturscenarier med høje bjergkæder, som omkranser det klare blå vand. Ti soltimer om dagen og lange sandstrande ved Det Indiske Ocean gør Oman til en skøn oase i det nordiske vintermørke. Her venter desuden gode dykkermuligheder blandt farvestrålende koraller og bådture med chance for at se havskildpadder, delfiner og hvaler.

Salalah tiltrækker pga. et særligt vejrfænomen også en række, især lokale gæster, om somme-

ren. I modsætning til alle andre steder på den arabiske halvø, hvor det let kan blive op til 50 grader varmt om sommeren, ja så regner det i Salalah og bjergene bliver frodige og grønne og fulde af både flora og fauna. Det skyldes de store bjerge, som danner regnskyer pga. vind og vejr. Mange lokale tager derfor til Salalah for at opleve regnen, som kommer fra juli til september. Omans mange forskellige habitater giver rig mulighed til en masse forskellige dyr, heriblandt krybdyr kan leve. Uanset hvor du befinder dig, vil du altid kunne finde krybdyr som har tilpasset sig til lige netop den habitat. Oppe i bjergene som ved Wadi Hinah, kan du finde frodige omgivelser, hvor grønne buske, græsser og træer springer frem, slet

ikke hvad du ville forvente.

Men som sagt, dominerer sten, klipper og sand det meste som det kan ses.

Hemidactylus slægten:

I Oman kan der findes 14 arter, hvor flere af dem kun kan findes her. *Hemidactylus* er en fantastisk slægt, men der skal nok en nørds øjne på for at finde dem fede. Mange af dem, og her kigger vi kun på dem fra Oman, er ofte meget blege i farverne og ensformige. Men kigger man en ekstra gang, kan man virkelig se en stor forskel. Fra en lille *H. paucituberculatus* til en stor *H. lemurinus*, som på ingen måde ligner hinanden hverken på form eller farve.

Når man lever et sted som er så varmt og tørt det meste af året, skal man være smart når man lægger sine æg.

Hemidactylus lægger dem langt inde i stensprækker, enten løst eller fastlimet, for at komme så langt væk fra solen og tæt på en stabil temperatur som muligt. Inde i disse sprækker kan der også opstå kondens fra den varme dag til den lidt koldere nat.

Hemidactylus masirahensis, er en meget flot gekko, som førnævnt kun lever på øen Masirah. Det er

Fig. 3. Wadi Hinnah, flot og frodig. Typisk habitat for flere *Pristurus* spp. og *Hemidactylus* spp. Foto: Vojtěch Vítá

en hurtig og op til 8 cm lang art, som kan variere i sit mønster. Masirah er, ligesom resten af Oman, meget goldt og domineret af sten, sand og klipper. *H. masirahensis* lever på klipper og opholder sig i gamle rør om dagen i ly for den varme sol. Masirah er dog ikke så varm som fastlandet, da øen er eksponeret

for mere vind, dog stadig meget varm. *H. masirahensis* blev beskrevet tilbage i 2012 og er så småt ved at finde sin vej til hobbyen som opdræt. Generelt er slægten *Hemidactylus* kraftig overset og det er lidt en skam synes jeg. Denne slægt af gekkoer kan findes over det meste af verdenen, og man skal ikke

Fig. 4 *Hemidactylus masirahensis*. Denne art blev fundet i store gamle rør. Disse yder beskyttelse for solen om dagen og gekkoerne lægger deres æg i revner. Foto Micky Zwanzig

langt sydpå for at støde på de første.

Hemidactylus festivus er en af de arter som jeg holder. Den er faktisk ikke så bleg i farverne og viser her både en svag lyserød, orange striber og sort/hvid hale. Arten kan ses siddende fremme om dagen og sole sig, men er hurtig væk hvis man kommer for tæt på.

Jeg holder et voksent par i et terrarium på 30x30x45cm og de benytter det hele, da de kan kravle på glas. Jeg har en 25W varmepære hos dem som varmer hele terrariet op til ca 30C om dagen med et fald om natten. Indretningen er meget simpel

med sand i bunden og så nogle ølandsbrud til skjul. Jeg har været så heldig at få 4 gode æg fra dem og som skrevet før, kan de enten lægge deres løst eller lime. Bliver æggene limet, kan man ikke få dem ud uden at ødelægge dem, så til mit held, har de været lagt i sandet på bunden.

Jeg udruger æggene ved 28-29C på den normale metode når man har med hårdskallet æg af gøre.

Jeg har brugt 2 flaskelåg med lidt tørt Vermiculite i og lagt æggene deri. Disse flaskelåg kommer så i en lille bøtte med fugtigt Vermiculite i bunden, låg på med enkelte lufthuller og så dato.

På den måde ligger æggene tørt, men i høj luftfugtighed. Grunden til at gøre det sådan her, er at hårdskallet æg ikke rigtigt kan udvide sig ved optagning af fugt. Så hvis de lå direkte i fugtigt medie, kan æggene sprække. Æggene burde klække efter ca 3 måneder, så nu er det bare at vente.

De dagsaktive:

Største delen af alle gekkoer i verden er nataktive, med kun få dagaktive slægter. En af de slægter er repræsenteret i Oman. *Pristurus*, som kommer af det latinske ord for "sav-halet", er en slægt af dagaktive gekkoer. De fleste hanner i slægten har små forlænget skæl på halen, som bruges under parrings leg og general indbyrdes signalering hvor halen bøjes og strækkes ud hurtigt. *Pristurus carteri carteri*, som på dansk ville hedde Oman skorpiongekko, kommer af den skorpion lignede måde at bruge halen på. *P. carteri* ssp. er spredt ud over det meste af Oman med meget stor lokalitets forskel.

En relativ sjælden art, som ikke er helt nem af adskille fra *carteri carteri* er *Pristurus* cf. *ornithocephalus*. Arten er kun registreret fra et sted i Oman, og da den naturligt lever i Yemen er

Fig. 5. *Hemidactylus festivus* i naturligt habitat. Foto: Micky Zwanzig

Fig. 6. *Pristurus cf. ornithocephalus*, voksen han. Foto: Marcel Widmann

dette sted hemmeligholdt. Et få antal af seriøse personer holder denne art for at sikre dens overlevelse. *P. carteri carteri* er meget eftertragtet og holdes af en del rundt omkring i verdenen. Den store størrelse og sjove og dagaktive adfærd har gjort den meget værdifuld. Mange dyr kommer stadig fra naturen, og dette er grunden til at nye dyr og lokaliteter holdes hemmeligt indtil en stabil population kan opretholdes. Hvis vi dykker lidt ned i slægten, finder vi den endemiske *P. gallagheri* som kun lever ved Jebel Akhdar, sammen med en række andre dyr. De fleste *Pristurus* findes i stenet habitat og på klipper, men *gallagheri* fortrækker at leve på træer og buske. De findes ofte siddende på bark og tynde grene i solen. Denne slægt af gekkoer er op-

lagt til dem som gerne vil have nogle dagaktive dyr med god adfærd. De skal, trods deres størrelse, holdes i forholdsvis store terrarier. Da jeg holdte og opdrættede *Pristurus*

cf. rupestris, holdte jeg først mit par i 90x50x30, men rykkede

Fig. 11. *Pristurus carteri carteri* fra Masirah Island, voksen han Foto: Marcel Widmann.

Fig. 7. *Pristurus carteri tuberculatus* fra Thumrait nær Salalah. Foto: Marcel Widmann

Fig. 8 *Pristurus cf. ornithocephalus*, voksen han. Foto: Vojtěch Víta

dem så til et 30x50x35, hvilket gjorde dem mere trykke. *P. rupestris* og dog også en del min-

Fig. 9. *Pristurus cf. rupestris*, Voksen hun
Foto Nicholas Palm

dre end *carteri carteri* og det planlagte par fra Masirah jeg henter snart, kommer til at gå i 90x50x35.

En sjov ting ved *Pristurus*, er at hunnerne holder på æggene indtil de er tørre og hærde. De kommer ud bløde, så hunner holder og roterer æggene indtil de er blevet hårde. Da sandet ofte

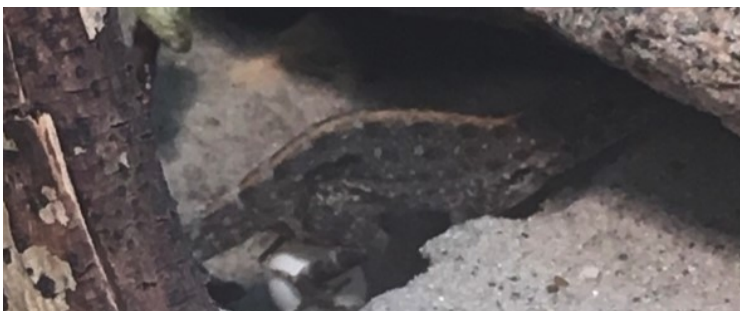

Fig. 10. *Pristurus cf. rupestris*, Voksen hun lægger æg
Foto Nicholas Palm

er varmt hvor de lægger æg, kan det være farligt at lægge bløde våde æg da dette kan

ødelægge ægget. Nedenfor er et ikke så skarpt billede, men ville ikke gå tættere på i frygt for at skræmme hende.

Fane-fødderne:

Asaccus er en slægt med 19 kendte arter, hvoraf de 4 lever i Oman og 3 er endemiske dertil. Der findes også flere ubeskrevet *Asaccus* i

Oman som venter på at blive beskrevet (Pers. Komm.: Micky Zwanzig)

Fælles for dem alle, er at de er nataktive, hvor enkelte nyder at sidde og sole sig. Dette er ofte kun en kort fornøjelse, da dagtemperaturen kan ramme over 50°C. *Asaccus* er en spændende slægt og minder meget om

Ptyodactylus i form og adfærd. Deres fødder er lavet til at klatre på sten og klipper og bliver også kaldt

fanfod-gekkoer grundet deres store fødder. De er ekstremt hurtige og meget svære at fange,

dog er de ret rolige når man først har fat i dem.

Gældende for alle *Asaccus* er at deres æg bliver lagt dybt inde i klippesprækker og de bliver limet fast til overfladen. Flere opdrættere har flere terrarier til hver art. For at de voksne ikke skal æde ungerne, flyttes hele ølandsbrud over i et nyt terrarium og nye kommer ind til de voksne.

Hold og opdræt:

Når det kommer til dyr, har jeg en svaghed for de tørt levende, hvilket har ført mig til Oman. Da en god ven fra Tyskland holder en del arter, har jeg via ham fået lidt ind i samlingen.

Det har resulteret i at jeg nu holder flg. arter som jeg vil gå mere i dybden med. *Asaccus gallagheri*, *Asaccus platyrhynchus*, *Asaccus montanus*, *Hemidactylus festivus*, den monotypiske *Pseudoceramodactylus khobarensis* som jeg vil komme tilbage til. *Tropicolotes confusus* som blev beskrevet i 2018, som jeg har holdt fra før den blev beskrevet og *Trachydactylus hajarensis*.

Hvis vi hopper tilbage til starten, så er *Asaccus* en fantastisk fed slægt at arbejde med, da de er fremme så snart lyset slukker. *A. platyrhynchus* holder jeg en enkelt han af, da det var en gave,

men så snart en hun er klar, får jeg sådan en. Dette skete så imens jeg skrev denne artikel, så

A. gallagheri fik jeg i fødselsdagsgave sidste år til Hamm i Tyskland af min ven Micky

30x30x30 ExoTerra op som har god udluftning i toppen. Bundlaget er gruset sten og indretning er ølandsbrud stillet op af hinanden. Det er her imellem at hunnen lægger sit ene, men meget store æg. Ægget bliver limet til stenen og kan IKKE fjernes efter. Så enten tages hele stenen ud, jævnt besværligt, eller også udruget ægget direkte deri. Jeg gjorde sidste og efter 6 ubefrugtet æg, nok fordi de var vildtfangne, klækkede jeg min første unge i

Fig. 11. *Trachydactylus hajarensis*. Lille meget vokaliserende art. Foto: Vojtěch Vítá

nu venter jeg på at hun bliver stor nok. *A. platyrhynchus* lever kun ved Jebel Akhdar og har specialiseret sig til at leve på klipper. Den flade krop gør at den kan klemme sig ind mellem klippesprækker for at lægge æg og skjule sig. Arten har tydelig kønsmorfi som ses ved hannes flotte orange/gule hale, hvor hunnens er stribet hvid og hun er også mindre. Min han går pt i et midlertidigt setup, da han som sagt ikke var planlagt. Det er simpelt indrettet med gruset sand i bunden, korkbaggrund og stykker af kork stillet op af hinanden for at efterligne sprækker. Når hunnen kommer, bliver de rykket til mere plads og kork bliver skiftet ud med skifer eller ølandsbrud.

Zwanzig. Den ligner lidt en lille udgave af *A. platyrhynchus*, med samme forskel på kønnene. Her havde jeg heldigvis noget klar hjemme og da arten er relativ lille, var et stort terrarium ikke nødvendigt. Jeg satte et

Fig. 12. *Asaccus gallagheri*, voksen han. De har samme kønsmorfi som *platyrhynchus*. Foto: Vojtěch Vítá

Fig. 13 *Asaccus platyrhynchus*, voksen han. Hanner kan kendes på deres gull/orange hale. Hunnernes er sort og hvid stribet. Foto: Vojtěch Vítá

november 2019. Dette var et stort øjeblik, da det helt sikkert er førstegangs opdræt i DK, men måske også i Europa. Temperaturen ved ægget er det samme som hos de voksne. Jeg bruger ingen spot, da de ikke soler sig, men de står øverst på min reol, hvor en dags temperatur svinger fra 22-28C. Jeg sprayer terrariet 1-2 gange om ugen, og denne fugt er nok til ægget. Ungen er meget lille og nyklækket fårekyl-linger var for stort, så myrebannanfluer blev taget i brug. De voksne tager glædeligt alt slags

foder, så længe det ikke er for stort, de er trods alt kun ca 5-6 cm.

Både *platyrhynchus* og *gallagheri* har det godt ved 20-40°C året rundt og kræver ikke nogen køling.

Dette får os videre til *Asaccus montanus*. *A. montanus* er hvad jeg vil sige som være den sværeste at holde blandt *Asaccus* fra Oman. Arten kan kun findes i de høje bjerge i Jebel Akhdar og er dermed en kuldeterolerant art. I modsætning til de 3 andre fra

slægten (*gallagheri*, *platyrhynchus*, *caudivolvulus*) har *montanus* ikke nogle særprægede farver eller tydelig kønsforskelle. Et flot gråt/hvidt mønster dækker hele kroppen med en lang tornet hale. Den bliver udsat for en stor temperatur forskel fra 50°C om dagen og ned til 8°C om natten. Arten er set sole sig om dagen, men stadig aktiv om natten. Der er observeret aktiv jagende dyr ved 12°C, men da sten og klipper holder på varmen, kan de optage lidt herfra. Jeg hentede en lille gruppe opdrættede dyr til

Fig. 14. *Asaccus montanus* som er endemisk til Jebel Akhdar. Foto: Vojtěch Vřta

Hamm, og da arten kan være 6-9 måneder om at kunne kønsbestemmes, er en lille gruppe at fortrække. De lever fint sammen i grupper, så længe der er godt med plads.

Jeg vil indrette mine med en god halogen spot, men placere terrariet lavt, så temperaturen falder som natten. Et terrarium på minimum 30x30x45 ville være fint til et par.

Denne sænkning om natten skulle være nødvendigt for succesfuld avl hvor de så vil lægge æg fra om foråret hvor nattemperaturen også vil være højere.

Udendørs hold vil være muligt, men en tilføjelse af ekstra varme vil være en nødvendighed, da solen i Oman om sommeren er meget kraftig.

”De specielle”

Som så mange arter fra Oman, er der enkelte som virkelig har tilpasset sig til bestemte habitater. En af de arter er *Trigonodactylus sharqiyahensis*. Denne art finder man kun i Wahiba sand områderne, hvor den er tilpasset til at leve på varmt sand. Den lever nedgravet hele dagen, i ly af solen, i dybe gange. Disse gange er varme og med højluftfugtighed. Om natten kommer de op og leder efter mad. Sandet er stadig lunt og de bruger det til at varme rigtigt op.

Fig. 15. *Trigonodactylus sharqiyahensis* som kun lever i sandet habitat som Wahiba. Foto: Vojtěch Víta

I takt med at temperaturen falder opstår der kondens som dyrene kan drikke. Der er ikke mange insekter at finde om dagen, men om natten kommer de frem. Denne slægt har hud imellem sine tæer, som dels gør at de kan grave godt, men de virker også som snesko i det løse sand. Det er små spinkle dyr, som hurtigt kan dehydrere og det har vist sig meget svært at holde dem i fangenskab.

De dyr jeg kender til, har klaret det fint i nogle måneder, har spist, men så lige så stille gået hen og døde.

De kræver et dybt bundlag, som skal være konstant fugtigt, men ikke våd. Der skal være varmt på overfladen, men også varmt på bunden, hvilket kan være

svært at efterligne. Om natten skal der være varmt og høj luftfugtighed, men tørt på sandet.

At imitere deres habitat har vist sig svært og det lader til at de påvirkes meget af miljøet og kræver et meget stabilt mikroklima. Det er dog lykket for nogle få at opdrætte denne fantastiske art, hvilket kan gøre at de ikke bliver indsamlet i naturen fremover.

Den ultimative udfordring:

Alt denne snak om fede gekkoer har gjort at jeg har gemt det bedste til sidst.

Den hellige gral indenfor gekkoer fra Oman er uden tvivl *Pseudoceramodactylus khobarensis*.

Denne monotypiske slægt indeholder nemlig kun én art, *P. kho-*

barensis. Denne helt fantastiske art er virkelig noget for sig selv, idet den er nem at holde, men virkelig svær at opdrætte.

Arten lever naturligt i det østlige Oman tæt på kysten, i alt fra blødt fugtig sand til stenhårdt salt-sand. Temperaturen er meget høj om dagen med varme nætter. Der er næsten intet skjul, så de graver små huler under salt-skårben.

Jeg købte mig et vildtfanget par tilbage i september 2018. De var meget tynde da jeg fik dem, så det gjaldt om at få noget mad i

dem hurtigt. Terrariet var indrettet og består af et 45x45x30 Exo-Terra med ca 5 cm sand. En god varmespot og en stor sten under som de kan grave sig ind under uden risiko for at blive mast. De har 3 huler, hvoraf 2 af dem er på fugtig sand og sidste på tørt sand. De har lidt planter, men det er mest for min skyld. Henover hele terrariet ligger et T5 10.0 UV rør da de i naturen soler sig en del og bliver udsat for stor mængde UV.

Hunnen tog mad ca 5 dage efter jeg fik dem hjem og drak fint. Hannen på den anden side var

lidt mere problematisk. Han drak, men ville intet spise, selvom han fint termoregulerede.

Efter 2 uger uden fødeindtag tog jeg den beslutning at tvangsfodre ham, hvilket ikke var nemt med sådan en lille gekko kan jeg hilse og sige.

En lang historie kort, efter et par gange med tvangsfodring over 3-4 uger tog han på og spiste efter fint selv. Nu jager de begge alt jeg smider ind uden problemer.

Jeg blev tilbudt en fin lille hun i december 2018 som jeg købte,

Fig. 16. *Pseudoceramodactylus khobarensis*, avlstrio. Foto: Nicholas Palm

men holdte for sig selv grundet lille størrelse.

Nu da den svære periode var overstået, troede jeg, ville jeg gerne prøve med lidt opdræt.

Hold da op en udfordring det har været. Den første hun begyndte at lægge et æg efter ca 2 måneder, og lagde fint et æg hver måned. Alle æg blev taget ud og sat til udrugning som alle mine andre hårdskallede ørken arter. Men, men, men, det viste sig ikke at være sådan lige til. Alle æg jeg fik frem til juni 2019 har vist sig at være ubefrugtet, selvom parring har fundet sted. Den lille hun var nu stor nok og blev sat ind, og spol lidt frem, alle æg fra hende har ligeledes været ubefrugtet.

Jeg skrev lidt sammen med to andre rigtig gode opdrættere fra Tyskland og de har haft præcis de samme problemer, så en dårlig han kan udelukkes. En af dem mistede sin hun og stod med en single han, som jeg overtog. Det er så her at heldet vendte til det gode. Jeg valgte at grave hele terrariet igennem lidt tid efter og hvad så jeg der. 2 x 2 fine BEFRUGTET æg. Begge mine hunner er begyndt at lægge to æg nu og om disse var fra ene eller begge kan jeg ikke sige.

Disse æg blev lagt i rugemaskinen og så var det bare at vente.

1 måned senere graver jeg så igen og fandt 2 x 2 befrugtet igen. En mistanke vi har haft er at hunnerne skulle tilvænne sig til fangeskab og hanner måske skal lave "kalde-kamp" imod hinanden.

Det hele skal ikke være godt, så en dag jeg skulle fugte disse æg lidt, taber jeg 2 af dem på gulvet. Begge æg går i stykker og jeg kunne se små begyndende fostre med øjne, dette var ikke en god dag. Heldigvis har jeg stadig 5 gode æg til klækning og ved nu at mine hunner kan lægge befrugtet æg så nu er det bare at vente.

Ud fra info jeg har fået, kan æggene være 3-6 måneder om at klække, og idet jeg skriver denne artikel er der ca. 2 måneder til at de første burde klække.

Men heldet vendte igen mod mig. Alle æggene fra rugemaskinen døde pludseligt og enkelte var revnet. Dette var en tilbagegang, men en måde at se på hvordan

man ikke skal udruge dem. Så med det sidste sæt æg fra sæsonen satsede jeg lidt. Selvom vi holder disse dyr i fangeskab, vælger hunnerne næsten altid det bedste sted i terrariet, som hun vurderer har bedst temperatur og fugt. Så da jeg så hun var blevet tynd, gravede jeg efter æg og fandt 2 fine. Jeg gravede disse æg op og tog en lille bøjte, dem til dressing, og fyldte halvt med sand, lagde æggene ned og fyldte op med sand. I låget havde jeg lavet 4-5 små huller til udluftning og gravede derefter bøjte ned samme sted som jeg fandt æggene. Jeg målte temperaturen og den svinger

Fig. 17. Nyklækket unge. Foto: Nicholas Palm

fra 22-30C i sandet. Nu var det at vente. Efter 2 måneder gravede jeg æggene, meget forsigtigt op og så det ene var ubefrugtet, men det andet fint. Jeg fjernede det dårlige og gravede det andet ned igen. 2 måneder efter tjekkede jeg igen og kunne nu se et lille foster og øjne. 1 måned senere lagde jeg lidt fugtig Perlite på toppen, indeni bøtten for at hæve fugtigheden lidt, her tæt på mulig klækning.

Og hvad så jeg om aftenen d. 25/12 sidste år, en lille unge var klækket! Dette var en stor sensation herhjemme for mig. En fin lille unge som spiser super godt. Jeg kan ikke få mine arme ned og dette er nok førstegangsoptøret i EU. Ingen af de andre æg blev desværre til noget, men nu

ved jeg hvordan de skal klækkes.

Tørt under hele perioden med skiftende temperatur og lidt fugt til sidst.

Denne art har vist sig at være notorisk svært at tilvænne til fangskab og ligeledes klække æg fra. Hvad det præcis skyldes ved ingen af os, men det har vist at hvor der er vilje er der vej. Dette er nok uden tvivl en af favoritterne i samlingen og de kommer aldrig ud.

Mere aktive og sjove gekkoer skal man lede længe efter. De kommer frem når jeg åbner og står og kigger op på mig og venter på mad. De ligger og sover sig midt om dagen i de mest sjove stillinger.

Her til slut vil jeg kort nævne en agam-art som er blevet beskrevet i 2012. Den blev adskilt fra en anden art, *Pseudotrapelus sinaitus*, for at blive beskrevet selvstændigt. Det drejer sig om *Pseudotrapelus dhofarensis*, hvor type lokaliteten er fra Jabal Samhan,

Dhofar, Oman. Jeg ved godt at denne artikel har været om gekkoer, men jeg synes at denne super flotte art fortjener at blive nævnt.

Slægten *Pseudotrapelus* har en bred distribution i Nordafrika og i Mellemøsten.

Tak til:

Micky Zwanzig (Tyskland)

Marcel Widmann (Tyskland)

Vojtěch Vít (Tjekkiet)

Fig. 18. *Pseudotrapelus dhofarensis*. Foto: Vojtěch Vít

